

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. v právní věci žalobce: **OMV Česká republika, s.r.o.**, se sídlem v Praze 4, Nuslích, Na Vítězné pláni 1719/4, IČ: 48038687, zastoupeným Mgr. Karolínou Horákovou, advokátkou AK WEIL, GOTSHAL & MANGES, se sídlem v Praze 1, Křižovnické nám. 2/193, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, třída Kpt. Jaroše 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Shell Czech Republic, a.s.**, se sídlem v Praze 4, Antala Staška 2027/79, IČ 15890554, zastoupené Mgr. Luděkem Vránou, advokátem, se sídlem AK v Praze 2, Lazarská 8, o žalobě na ochranu proti nečinnosti,

t a k t o :

- I. Předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže **je povinen** vydat rozhodnutí o rozkladu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.3.2004, č.j. S 72/01-1810/04-ORP, do šedesáti dnů od právní moci rozsudku.

- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku ve výši 9.568,- Kč k rukám Mgr. Karolíny Horákové, advokátky

AK WEIL, GOTSHAL & MANGES, Praha 1, Křižovnické nám. 2/193, do tří dnů od právní moci rozsudku.

III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 8.8.2008 domáhá vydání rozsudku, kterým by byl žalovaný zavázán k povinnosti rozhodnout o rozkladu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.3.2004, č.j. S 72/01-1810/04-ORP, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku, a dále k povinnosti nahradit žalobci náklady řízení. Poukázal na skutečnost, že Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29.9.2006, č.j. 31 Ca 84/2004-236, zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 31.5.2004, č.j. R 23-28/2004 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku Krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, přičemž o přiznání odkladného účinku žalovaný zprvu spolu s kasační stížností nepožádal. Dále žalobce uvedl, že dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2007, č.j. 2 Ans 3/2006-49, www.nssoud.cz: „Zruší-li ... krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost, v níž správní orgán polemizuje s vysloveným právním názorem. Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle ustanovení § 79 a násl. s.ř.s.“ V uvedeném usnesení rozšířený senát Nejvyššího správního soudu též výslovně uvedl, že „zamezit důsledkům zrušujícího rozhodnutí krajského soudu po dobu kasačního řízení lze podle soudního řádu správního pouze cestou přiznání odkladného účinku. Předpokladem však je podání návrhu na jeho přiznání stěžovatelem, a to návrhu odůvodněného negativními důsledky výkonu rozhodnutí krajského soudu, které Nejvyšší správní soud v každém konkrétním případě uváží ve vztahu k zákonným podmínkám.“ Žalovaný však byl ve věci zcela nečinný a v novém správním řízení neučinil žádné procesní kroky. Proto žalobce zaslal žalovanému výzvu k odstranění nečinnosti v řízení a v této výzvě jej upozornil na výše citovaný závěr Nejvyššího správního soudu o povinnosti správního úřadu pokračovat v řízení a ve věci rozhodnout bez ohledu na podanou kasační stížnost. Na tuto výzvu žalovaný nijak nereagoval. S ohledem na to mu žalobce zaslal opakovanou výzvu k odstranění nečinnosti v řízení č.j. S 72/01, resp. č.j. R 23-28/2004. Na tuto opakovanou výzvu reagoval žalovaný tak, že uvedl, že sice nespatřuje ve skutečnosti, že podal ve věci kasační stížnost, překážku dalšího postupu v řízení, ale tu prý spatřuje v tom, že celý správní spis předal správnímu soudu, a že jím nedisponuje. Kopii spisu si zřejmě žalovaný nepořídil. Žalovaný uvedl, že ve věci rozhodne bez zbytečného odkladu poté, co bude opět disponovat správním spisem. Současně žalovaný žalobci sdělil, že nově (téměř po roce od podání kasační stížnosti)

podal žádost o přiznání odkladného účinku. Poté co byl návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem zamítnut, podal žalobce další výzvu k odstranění nečinnosti v uvedeném správním řízení. Na tuto výzvu žalovaný zprvu nijak nereagoval, ale počátkem července 2008 vydal usnesení č.j. R 023-028/2004-13641/2008/310-Rá o prodloužení lhůty ve smyslu ustanovení § 80 odst. 4 písm. d) správního řádu (dále jen „s.ř.“), kterým sám sobě prodloužil lhůtu pro vydání rozhodnutí o rozkladech účastníků řízení (včetně žalobce) tak, že se uvedená lhůta „prodlužuje: A) v případě, že Nejvyšší správní soud zamítne kasační stížnost Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vedenou pod sp.zn. 8 Afs 56/2007, o 6 měsíců od právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu; B) v případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 31 Ca 84/2004-236 ze dne 29.9.2006 a vrátí věc Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení, o 6 měsíců od právní moci nového rozsudku Krajského soudu v Brně.“ Proti tomuto usnesení žalovaného podal žalobce v souladu s poučením na vyhotovení předmětného usnesení rozklad, ve kterém uvedl, že považuje příslušný postup žalovaného za nezákonný. O tomto rozkladu žalobce nebylo dosud rozhodnuto. Co se týče vedení správního řízení žalovaným po vrácení věci k dalšímu řízení shora citovaným rozsudkem Krajského soudu v Brně, je žalovaný i nadále zcela nečinný. Žalobce zdůraznil, že ke dni podání žaloby uplynulo již cca 21 měsíců od doručení zrušujícího rozsudku soudu žalovanému, aniž by žalovaný v řízení, které mělo na takový rozsudek navazovat, učinil jediný procesní úkon směřující k rozhodnutí ve věci, natož aby vydal rozhodnutí o rozkladu žalobce. Žalovanému není výslovně zákonem stanovena žádná lhůta pro vydání rozhodnutí o rozkladu, a to ani pořádková ve smyslu ustanovení § 71 s.ř., jelikož ustanovení § 25a zákona o ochraně hospodářské soutěže (dále jen „ZOHS“) vylučuje použití předmětného ustanovení správního řádu v řízeních dle zákona o ochraně hospodářské soutěže. Nicméně i tak se uplatní obecná povinnost vyplývající z ustanovení § 6 s.ř. vyřizovat věci bez zbytečných průtahů a činit úkony ve lhůtách přiměřených, není-li stanovena lhůta zákonná. Povinnost projednat věc bez zbytečných průtahů je ostatně zaručena i na ústavní úrovni, a to čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný tak měl povinnost rozhodnout o rozkladu žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalovaného po vrácení věci zrušujícím rozsudkem Krajského soudu v Brně v přiměřené lhůtě. Žalovaný tak neučinil. Z judikatury Ústavního soudu však plyne, že „skutečnost, že správní orgán po dobu více jak 9 měsíců neučinil v řízení žádný úkon, jednoznačně dokládá, že nepostupoval tak, aby věc byla vyřízena bez zbytečných průtahů, což zakládá porušení čl. 38 odst. 2 Listiny.“ (nálezn ÚS sp.zn. II. ÚS 225/01 ze dne 4.7.2001; Sb.n.u.ÚS, sv.č. 23, n.č. 102). Nečinnost žalovaného přitom dosahovala uvedené hranice 9 měsíců již v době první výzvy žalobce k odstranění nečinnosti a nyní ji více než dvojnásobně překračuje. Nečinnost žalovaného je o to zásadnější, že od zahájení předmětného správního řízení vedeného mimo jiné vůči žalobci uplynulo již cca 7 let. Žalobce vyčerpал prostředky dané mu správním řádem k ochraně proti nečinnosti. Postup podle ustanovení § 80 odst. 3 s.ř. nemohl žalobce využít, jelikož zákon o ochraně hospodářské soutěže vylučuje úpravu lhůt pro vydání rozhodnutí a též proto, že nad žalovaným již není další nadřízený orgán, ke kterému by bylo možno žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě poukázal na ustanovení § 25a ZOHS, které pro řízení před žalovaným výslovně vylučuje ustanovení správního řádu o lhůtách pro vydání rozhodnutí. Jelikož správní řád ani jiný zákon nestanoví žalovanému lhůtu, v níž je povinen vydat rozhodnutí, nelze tak pojmově ve vztahu k němu dovodit nečinnost (nevydání rozhodnutí v zákonné lhůtě) a nelze se tak proti němu domáhat ochrany soudní cestou žalobou proti nečinnosti správního orgánu. V této souvislosti tak žalovaný uzavírá, že v projednávané věci nelze dospět k závěru, že by byl žalovaný nečinný, neboť nebyl splněn základní předpoklad úspěšnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti. Žalovaný tak odmítá tvrzení žalobce, že je ve věci již 21 měsíců nečinný. Dále žalovaný namítl, že i v případě, že by se uplatnil v obecné rovině § 6 odst. 1 správního řádu, podle kterého platí, že „... *Správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů*“, tedy pokud by bylo toto ustanovení interpretováno jako ustanovení, jež stanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí, jakkoli je žalovaný přesvědčen, že takový závěr je z díkce předmětného ustanovení neodvoditelný, vylučovalo by jeho aplikaci jednak ustanovení § 25a ZOHS a jednak skutečnost, že žalovaný ve věci jednal, a to tím, že vydal usnesení, kterým prodloužil lhůtu pro vydání rozhodnutí. Dále žalovaný namítl, že v daném případě postupoval v souladu s usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27.2.2008, č.j. 8 Afs 56/2007-400. Uzavřel, že žaloba je nedůvodná a navrhl, aby soudem byla s odkazem na ustanovení § 81 odst. 3 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítnuta.

V následné replice žalobce zdůraznil, že argumentaci žalovaného považuje nejen za věcně nesprávnou, ale i odporující principům právního státu. Veřejné subjektivní právo žalobce na to, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů, plyne přímo z čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (příčemž opakovaně poukázal na již v žalobě citovaný nálezn Ústavního soudu ze dne 4.7.2001, sp.zn. II. ÚS 225/01). Ustanovení § 25a ZOHS na tom nemůže nic změnit (nemůže derogovat ústavní právo žalobce). Povinnost žalovaného rozhodnout ve lhůtě přiměřené, není-li stanovena lhůta zákonná, je jedním z principů dobré správy, a jako takovou ji kodifikuje ustanovení § 6 s.ř. Úřad tak má povinnost rozhodnout ve věci v přiměřené lhůtě a žalobce tedy může oprávněně namítat nečinnost žalovaného, když ten tak nečiní. Tvrzení žalovaného, že ve věci jednal, když sám sobě prodloužil lhůtu pro vydání rozhodnutí, je v prvé řadě kontradiktorní s přesvědčením žalovaným zdůrazňovaným ve vyjádření k žalobě, že žádnou lhůtu pro rozhodnutí nemá stanovenu. Nebyla-li zde lhůta pro vydání rozhodnutí, nebylo ani co prodloužovat. Když žalovaný porušuje svou povinnost vydat rozhodnutí bez zbytečných průtahů, resp. v přiměřené lhůtě nemůže toto své porušení (nečinnost) napravit tím, že si prodlouží lhůtu pro rozhodnutí v podstatě na neurčito. Měl-li by být takový postup přípustný, pak by ústavní právo žalobce dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod zcela ztratilo svůj smysl. Uzavřel, že odkaz na postup podle ustanovení § 80 odst. 4 písm d) s.ř. v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27.2.2008, č.j. 8 Afs 56/2007-400, není nějakým závazným sdělením právního názoru Nejvyššího správního soudu, ale jen úvahou vyjádřenou jako nijak závazné (a v zásadě nadbytečné) *obiter dictum*.

Z obsahu správního spisu vyplynul následující, a mezi účastníky zcela nesporný, skutkový stav věci. Výzvou ze dne 31.8.2007 požádala právní zástupkyně žalobce žalovaného o odstranění jeho nečinnosti a sdělení časového rámce, kdy bude vydáno rozhodnutí ve věci. Opakovanou výzvou ze dne 1.10.2007 s opakovaným odkazem na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2007, č.j. 2 Ans 3/2006, žádala právní zástupkyně žalobce žalovaného o odstranění jeho nečinnosti a sdělení časového rámce, ve kterém bude vydáno rozhodnutí ve věci. Teprve ze stanoviska žalovaného ze dne 10.10.2007 vyplynulo, že žalovaný bude ve věci činit podstatné procesní úkony, a bez zbytečného odkladu rozhodne poté, co bude opět disponovat správním spisem s tím, že současně informoval právní zástupkyni žalobce o skutečnosti, že ve věci podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27.2.2008, č.j. 8 Afs 56/2007-400, byl návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítnut. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vyplynulo, že v plném rozsahu vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2007, č.j. 2 Ans 3/2006, s tím, že současně uvedl, že žalovanému nic nebrání, aby usnesením podle ustanovení § 80 odst. 1 písm. d) s.ř. rozhodl o přiměřeném prodloužení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí (v tomto případě nejspíš s lhůtou počítanou od právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti), kdy smyslem usnesení o prodloužení lhůty je především ve vztahu k účastníkům řízení jasně vyjádřit, jaké skutečnosti prozatím brání rozhodnutí a do kdy (dle stávaného předpokladu bude rozhodnuto). Další výzvou k odstranění nečinnosti ze dne 5.3.2008 požádala právní zástupkyně žalobce o odstranění nečinnosti žalovaného ve věci a sdělení časového rámce, kdy lze očekávat rozhodnutí ve věci. Teprve poté vydal žalovaný usnesení o prodloužení lhůty ze dne 9.7.2008, č.j. R023-028/2004-13641/2008/310-Rá, kterým lhůtu pro vydání rozhodnutí o rozkladech účastníků a) až e) prodloužil: A) v případě, že Nejvyšší správní soud zamítne kasační stížnost Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže vedenou pod sp. zn. 8 Afs 56/2007, o 6 měsíců od právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu, B) v případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 31 Ca 84/2004-236 ze dne 29.9.2006 a vrátí věc Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení, o 6 měsíců od právní moci nového rozsudku Krajského soudu v Brně. O rozkladu žalobce ze dne 30.7.2008 proti tomuto usnesení žalovaný doposud nerozhodl.

Podle ustanovení § 79 odst. 1, věta první, s.ř.s. ten, kdo bezvysledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

Podle ustanovení § 79 odst. 2 s.ř.s. žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

Podle ustanovení § 25a ZOHS není-li tímto zákonem stanoveno jinak, postupuje se v řízení u Úřadu podle správního řádu, s výjimkou ustanovení o řešení sporů mezi správním orgánem, který vede řízení, a správními orgány, které jsou

dotčenými orgány, týkajících se řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení o tom, komu lze uložit pořádkovou pokutu a do jaké výše ji lze uložit, ustanovení o zákazu změny napadeného rozhodnutí v neprospěch odvolatele, *ustanovení o lhůtách pro vydání rozhodnutí*, dále z ustanovení o zvláštnostech řízení o rozkladu, ustanovení o složení rozkladové komise a o možném způsobu ukončení řízení o rozkladu a dále ustanovení o účastnících řízení a ustanovení o postupu při pochybnostech, zda je někdo účastníkem řízení; ustanovení správního řádu o účastnících řízení podle zvláštního zákona se však použijí.

Podle ustanovení § 81 odst. 1 s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

V první řadě je nutné uvést, že o žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem souhlasili.

Předpokladem úspěšnosti žaloby je zejména posouzení otázky, zda žalobce bezvýsledně vyčerpal zákonné prostředky k ochraně proti nečinnosti žalovaného. Z nesporných tvrzení účastníků, stejně jako z obsahu správního spisu, vyplynulo, že žalovaný, poté co jeho rozhodnutí bylo zrušeno krajským soudem a poté co byl opakovaně urgován právní zástupkyní žalobce o pokračování ve správním řízení a sdělení časového rámce, ve kterém bude vydáno rozhodnutí ve věci, vydal usnesení o prodloužení lhůty ze dne 9.7.2008, č.j. R023-028/2004-13641/2008/310-Rá. Tímto rozhodnutím si sám sobě prodloužil lhůtu pro vydání rozhodnutí o rozkladech s odkazem na ustanovení § 80 odst. 4 písm. d) s.ř., přičemž o rozkladu žalobce ze dne 30.7.2008 proti tomuto usnesení nerozhodl. K usnesení o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí o rozkladech je nutné uvést, že jde o rozhodnutí zjevně formálního charakteru, kdy žalovaný plně využil mezery v zákoně, neboť z ustanovení § 25a ZOHS vyplývá, že nemá stanoveny konkrétní lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci. Navíc jím stanovená lhůta 6 měsíců pro vydání rozhodnutí o rozkladech odvíjející se od způsobu rozhodnutí o kasační stížnosti je zjevně nepřiměřená, což lze dovodit např. z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2004, č.j. 2 Ans 3/2006-49, www.nssoud.cz, v němž byl vysloven následující právní názor: *“I. Zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda ve věci byla podána kasační stížnost. II. I správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejného důvodu jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s.ř.s.). Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinnosti správním orgánem žádný vliv. III. Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle ustanovení § 79 a násl. s.ř.s.“*. Situace je však ještě paradoxnější v tom, že správním orgánem, který má povinnost v daném případě rozhodnout, je žalovaný a jeho vlastní úkon spočívající v prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí o rozkladech nelze chápat jako smysluplný výkon pravomoci ve správním řízení, tedy jako aktivní činnost směřující k vydání rozhodnutí ve věci samé ve

správním řízení vedeném pod č.j. S 72/01-1810/04-ORP, o což žalobce intenzivně usiluje. Z odůvodnění usnesení o prodloužení lhůty, a to z bodu 11., pak vyplynulo, že žalovaný má za to, že jím vydané rozhodnutí je souladné s právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 27.2.2008, č.j. 8 Afs 56/2007-400. Z kontextu odůvodnění zmiňovaného usnesení Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že se nejedná o závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, ale jen o mimochodem řečenou nezávaznou úvahu, mající maximálně jen doporučující charakter. Z nejnovější judikatury pak lze z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.9.2009, č.j. 1 Ans 8/2009-62, www.nssoud.cz, uvést: „... *smyslem soudního řízení podle ustanovení § 79 a násl. s.ř.s. je ochrana před nečinností správního orgánu. Jakékoli vkládání ryze formálních úkonů, na něž by bylo možné soudní ochranu vázat, by bylo přílišným formalismem a odporovalo by povaze soudní ochrany před nečinností.*“ Ve věci lze tedy uzavřít, že žalovaný neučinil žádné faktické kroky k řádnému pokračování v řízení, které by přispěly ke konečnému vyřešení věci samé, a žalobce vyčerpal všechny zákonné prostředky k ochraně proti nečinnosti žalovaného.

Pokud jde o zákonem stanovenou jednoletou lhůtu k podání žaloby, tato byla rovněž zachována, neboť z obsahu připojeného správního spisu vyplynulo, že žalovaný poslední úkon ve věci učinil dne 9.7.2008, přičemž žaloba byla soudu doručena dne 8.8.2008. Předmětem ochrany před nečinností správního orgánu je subjektivní veřejné právo vyplývající z čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož: „*Každý se může domáhat stanoveným postupem svého práva u nezávislého a nestranného soudu a ve stanovených případech u jiného orgánu.*“ Toto právo je široce koncipované a rovněž zahrnuje ochranu před nečinností. Součástí tohoto práva je také v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod zakotvená povinnost správního orgánu projednávat věci bez zbytečných průtahů. Vzhledem k tomu, že návrh žalovaného na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti byl zamítnut, měl žalovaný ve správním řízení bez průtahů pokračovat, neboť ve správním soudnictví je přezkoumáváno pravomocné rozhodnutí správního orgánu a kasační stížnost představuje mimořádný opravný prostředek, který lze podat rovněž teprve proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu.

Z ustanovení § 25a ZOHS vyplývá, že lhůty dle ustanovení § 71 s.ř. pro vydání rozhodnutí nejsou v řízeních před žalovaným obecně subsidiárně použitelné, což zcela koresponduje se skutečností, že tato řízení jsou ve většině případů skutkově komplikovanější a problematika zjišťování skutečného stavu věci časově náročnější. Soud se však v žádném případě neztotožňuje s názorem žalovaného, že mu správní řád ani jiný zákon nestanoví lhůtu k vydání rozhodnutí. I na řízení před žalovaným dopadají obecné zásady správního řízení, mimo jiné rovněž zásada rychlosti správního řízení vyplývající z ustanovení § 6 odst. 1 s.ř., podle níž má správní orgán vyřídit věc bez zbytečných průtahů a ve lhůtě stanovené zákonem nebo ve lhůtě přiměřené. Použití této obecné zásady není v řízení před žalovaným podrobena výluce. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.5.2008, č.j. 4 Ans 9/2007-197, www.nssoud.cz, podle něhož: „*Jedním z logických atributů požadavků na rozhodování orgánů veřejné moci v právním státě je také rozhodování v přiměřeném čase, respektive rozhodování bez zbytečných průtahů. Kodifikaci tohoto*

obecného principu právního ostatně obsahuje nejenom současně platný správní řád (§ 6 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), ale též správní řády předchozí (§ 3 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, či § 4 vládního nařízení č. 91/1960 Sb., o správním řízení); uvedené ostatně plyne ze samotného ústavně zakotveného principu právního státu. Nad rámec charakteru rozhodování v přiměřené lhůtě coby obecného principu právního, lze poukázat na § 177 nyní platného správního řádu, který základní zásady správního řízení, mezi něž patří též výše citované vyřizování věci bez zbytečných průtahů, výslovně vztahuje na veškeré počínání veřejné správy. “

Přiměřenost lhůty k vydání rozhodnutí nelze tedy vyjádřit numericky, neboť je nepochybně objektivně podmíněna charakterem projednávané věci a musí být proto zkoumána v širších souvislostech. Je však nezbytně nutné vzít v úvahu i plynulost úkonů žalovaného. Váže-li žalovaný další postup ve správním řízení na výsledek jím podané kasační stížnosti, navíc v návaznosti na časový horizont 6 měsíců, je tento postup nejenže nesouladný s ustálenou soudní judikaturou (srov. výše citované usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24.4.2007, č.j. 2 Ans 3/2006-49), ale může se jednat i o projev libovůle zakázané v čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Současně je třeba zdůraznit, že při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze pomíjet jejich účel a smysl a je nutné zohledňovat rovněž elementární principy právního státu (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 13.6.2006, č.j. I. ÚS 50/03).

V daném případě soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni vydání rozhodnutí, přičemž má za prokázané, že žalovaný je nečinný, neboť doposud nesplnil svou povinnost rozhodnout o rozkladu žalobce proti rozhodnutí Úřadu ze dne 29.3.2007, č.j. S 72/01-1810/04-ORP, poté, co jeho rozhodnutí bylo zrušeno soudem a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Lhůta přiměřená k vydání rozhodnutí žalovaného ve věci samé fakticky uplynula a žalobce vyčerpal zákonné prostředky ke své ochraně proti nečinnosti žalovaného.

Žaloba byla shledána důvodnou a soud proto v souladu s ustanovením § 81 odst. 2 s.ř.s. uložil žalovanému sjednat nápravu a zavázal jej k povinnosti vydat rozhodnutí o rozkladu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.3.2004, č.j. S 72/01-1810/04-ORP, ve lhůtě do šedesáti dnů od právní moci rozsudku. Při stanovení délky lhůty soud zejména přihlédl ke konkrétním okolnostem projednávané věci, kdy na straně jedné jde o řízení skutkově a právně komplikovanější a na straně druhé k nespornému faktu, že žalovaný nemá aktuálně kompletní správní spis ve své dispozici.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1, věta první, s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Náklady řízení ve věci úspěšného žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč, z mimosmluvní odměny právní zástupkyně žalobce ve výši 2.100,- Kč za jeden úkon právní služby v souladu s ustanovením § 7 bod 5. a § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb

(advokátní tarif – dále „jen AT“), a to za tyto úkony právní služby: 1. převzetí a příprava zastoupení ze dne 29.11.2006, 2. písemné podání soudu ze dne 7.8.2008 a 3. písemné podání soudu ze dne 30.9.2008, dále ze 3 náhrad hotových výdajů po 300,- Kč v souladu s ustanovením § 13 odst. 1,3 AT a z 19 % DPH výši 1.368,- Kč v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s.ř.s. Celkem se jedná o částku ve výši 10.568,- Kč, kterou je žalovaný povinen zaplatit přímo k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Karolíny Horákové, advokátky AK WEIL, GOTSHAL & MANGES, se sídlem v Praze 1, Křížovnické nám. 2/193, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5, věta první, s.ř.s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě však soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, z tohoto důvodu bylo rozhodnuto tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Brně a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Krajský soud v Brně dne 23. října 2009

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu